

Banchieri Singers

KALANDOZÁSOK

II. KÖNYV – OLASZORSZÁG, COCCAGLIO
1991. AUGUSZTUS 27 - SZEPTEMBER 2.

me Eposz íratott Krisztus születése
utáni ezerkilencszázkilencvenegyedik
év augusztus havának huszonhetedik
napjától ugyanazon év szeptember havának második
napjáig Szabó Soma királyi trubadúr és az Ő írnokai
keze által.

Tartalmazza a Banchieri nevét viselő csoportosulás és
más személyek kalandjait.

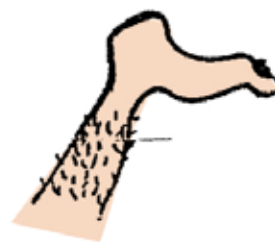
KALANDOZÁSOK

II. KÖNYV – OLASZORSZÁG, COCCAGLIO

1991. AUGUSZTUS 27 – SZEPTEMBER 2.

I. ének

1991. augusztus 27., kedd

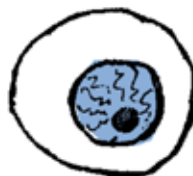
10:00 óra. Már két órája utazunk és már majdnem mindenki elhelyezkedett csak Robi nem tud mit kezdeni a lábával. Egyébként 1991. augusztus 27-ét írunk, ez már csak azért is nevezetes, mert ma indultunk el Olaszország felé.

Annak ellenére, hogy egy napja utazunk fogalmazhatnék úgy, hogy semmi említésre méltó dolog nem történt. Először Pesten álltunk meg találkozni Sanyi szüleivel, és rögtön megrohamoztuk a Szot vagy valami ilyesmi székház WC-jét.

Aztán később megint megálltunk egy útmenti áruház parkolójában, ahol a többiek vásároltak többek között egy sofőrülésgolyót, úgyhogy azóta nem izzad a vezetőnk háta. Miközben ők vásároltak mi Zsoltival majdnem útnak indultunk a mikrobusszal, de még idejében sikerült berántani a kéziféket. Aztán mindenki aludt, csak Robi nem, de ő nem tudom mit csinált, mert én végig a földön feküdtem az ülések között. Most bezzeg mindenki felélénkült. Az egyik kamiont már megelőztük, sőt már majdnem a másikat is, csak közben ne jöjjenek szembe. Megegyeztünk, hogy addig nem állunk meg pisilni, amíg 4 embernek nem kell legalább, de még mindig csak Gábornak meg nekem kell.

Utunk eddigi legnagyobb pánikhangulatához érkeztünk. A dolog úgy történt, hogy egy kényszerű megállástól vérszemet kapva kilőttünk a mikrobusból és az álló kocsisor tekintetétől övezve bokorba vetettük magunkat. A megkönnyebbülés érzésétől átitatva lettünk figyelmesek extázisunk közepén a kocsisor zajos indulására, ami pánikszerű fegyverletételt követelt. Mi még idejében beszálltunk, de Rohinak már menet közben kellett beugrania a járgányba. Közben a lelkekre kötötték, hogy írjam le, hogy átvágtattunk Egyházashollóson.

Megérkeztünk Szentgotthárdra. Még az oskolát is szerencsésen megtaláltuk, de a gondnokot azt nem. Elindultunk a megadott címre. Laci ült a „kérdőző” ülésen. Az első ember, aki velünk szembe jött egy idős úr volt. Laci már kérdésre nyitotta a száját, de akkor vette észre (mi is), hogy az öregúr szeme – talán a jobb – üvegesen megcsillant. Laci röhögés közepette jajgatott egyet, és gyorsan elhajtottunk. További kérdezősködések estek meg. Senki nem tud semmit, itt mindenki „nemidevalósi”. Végül is megtaláltuk a házat, de a keresett személynek se híre, se hamva. Megvan! Itt feküdt a kertben, de előbb még körbekeresték a várost érte. Robi szerint „nem halt meg, csak pihen.” Azért jó volt a félszemüveges srác, mert előbb elment a szomszédokhoz, aztán a kocsmába, aztán szétnézett otthon is, és akkor derült ki, hogy hátul dolgozik a kertben.

II. ének

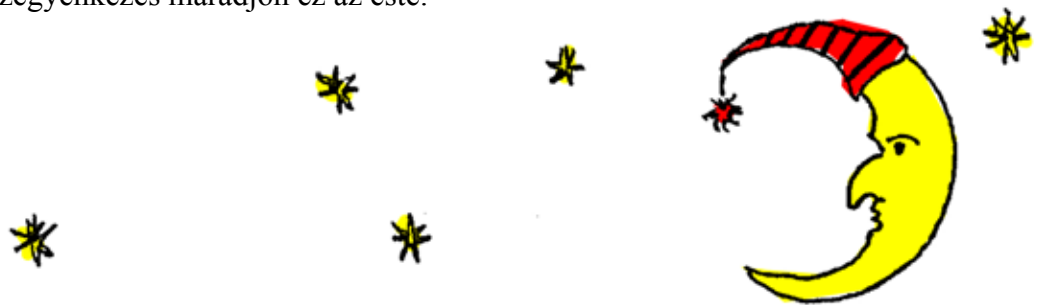
1991. augusztus 28., szerda

Csak így in medias res kezdve egyszerűen elindultunk a határ felé 5:04 perckor, de még mielőtt az akció részleteibe bocsátanám magam, feltétlen említést kell tennem a tegnapi esti eseményekről. Talán folytassuk ott, ahol tegnap abbamaradt.

Miután sikeresen megtaláltuk a karbantartót, rögtön kértünk egy focilabdát vérszemet kapva a hatalmas tornaterem láttán. A pasi gyorsan elszállásolt minket az egyik öltözőbe. Kaptunk gusztustalanabbnál gusztustalanabb szivacsot, aztán elment. Úgy is mondhatnánk, hogy biciklire kapott és elvágatott. Mi meg úgy döntöttünk, hogy elmegyünk telefonálni, mert kiderült, hogy a postai telefonban van kroszbár. Útközben sikerült bejutni az iskola melletti templomba, és tettünk egy akusztikai próbát, ami az ott sertepertelő gondnokra várakozáson felüli hatást tett. Nem zavart el minket, hanem megkérdezte, hogy honnan jöttünk. Énekeltünk vagy negyed órát, aztán mentünk telefonálni. Addigra már egészen népes közönség jött és mindenki el volt ragadtatva, pedig csupa olyanokat énekeltünk, amiket nem tudtunk, csak úgy rémlett.

Sajnos a város egyetlen kroszbár telefonja süketnéma volt. Hát istenem, nem lehet minden tökéletes. Eszembe jutott a féllábú színész esete, aki Tarzant akart alakítani. Ez majdnem olyan, mint a süketnéma telefonkészülék, aki kroszbárt akar alakítani. Szóval a siekrtelen próbálkozások után – amit jóindulatú mosollyal az arcán végignézett Szentgotthárd bőrlőtözetes vidám társasága – bementünk az ABC-be és vásároltunk bizonyos élelmiszerféleségeket. Sanyi és Rotyi beugrottak egy étterembe vacsorázni, mi meg hazamentünk. Mire ők hazaértek már mi is elűtöttük elharapódzó étvágyunkat és már javában próbáltuk a „Nightingale”-t. Közben Szentgotthárd doktorai teniszeztek a tornateremben. Miután Sanyiék visszatértek újabb kísérletet tettünk a telefonálásra, ezúttal Rábafüzesen egy benzinkútról, és végre sikerült. Hazaérve pedig következett az est fénypontja: a FOCI! Még maga Zsolti is játékba állt. A csapatok eloszlását és a meccs végeredményét inkább takarja a feledés homálya, minthogy az ellenfél részéről örök szégyenkezés maradjon ez az este.

Ezután már csak az alvás maradt a nap utolsó napirendi pontjaként, ami azonban igen nehéz feladatnak bizonyult. Bizonyos magaviseleti problémák ellenére aztán mégiscsak sikerült álomba merülni.

Így érkeztünk el Hősi Eposzuk „új ének” című második bekezdésének indító mondatához. Mielőtt azonban még a mai nap eseményeinek sodrába vetnénk magunkat, fegyelmezetlen barátaim kifejezett óhajára mellékesen közbevetem, hogy a tegnapi esti rakoncátlankodás egy agykontroll tanfolyam megidézésének formáját öltötte magára, aztán meg Robi elkezdte lötyögtetni a hasában felgyülemlett vizet. Ez egy amolyan zárójeles megjegyzés volt.

Szóval ma már megjártuk Klagenfurtot. Nagyon tanulságos volt, mert majdnem elhagytuk a Mikit. És egy szemüvegbolt előtt az oszlopra kiaggatott szemüvegeket sorban felpróbáltuk, úgyhogy a tulajdonos már ott toporgott az ajtóban, mire Lacinak az az ötlete támadt, hogy borítsuk fel az egész kócerájt oszt fussunk. Majdnem így is lett, de aztán megszántuk a szegény üzletvezetőt. Sanyi vett 4 CD-t és nagyon boldog. És majdnem énekeltünk az utcán, csak egy árva lélek sem volt az utcán, ezért nem énekeltünk.

Most meg lerobbantunk, de Robi szerint csak áramszünet van. Gábor meg azon a véleményen van, hogy Laci békái riasztották el a gyújtást. De a Miki még mindig kék, Zsolti apukája azonban már meglehetősen vörös.

Sikerült! Újra úton vagyunk olyan másfélórás kényszerpihenő után. Még vagy 8 km a határ. Egy fűnyíró hapsitól kértünk drótot, hogy Pista bácsi megoldhassa az összeköttetést. Most akkora hegyek vannak körülöttünk, hogy azt sem tudjuk melyik a felhő és melyik a hegy.

Soma ideadta a füzetet (Laci). Végre azt írhatnék, amit akarnék. Még 5 km az Osztrák-Olasz határ. Mire ezt leírtam a határhoz értünk volna, ha nem lenne egy 1 km-es autósor. A táj gyönyörű, a nap is süt. Az előttünk lévő autóban egy Al Capone kinézetű ürge ül. Cammogunk. Egy mellettünk lévő tábla azt jelzi, hogy max 50 km/h-ás sebességgel mehetnénk. Már csak 30-val mehetnénk, de most állunk. A fejemre felvettem egy sárga sapkát, hogy az esetleges száguldás közben a becsapódó szél ne kócolja össze a hajam. 10 méterre van a sorompó, abbahagynám, mert megérkeztünk, de egy szigorú pillantást kaptunk csak.

Egy 2362 m-es tunnel-hez értünk, most tök sötét van. Alagút alagút hátán. Elbógtunk egy C-dűrt ahogyan kiértünk a fényre. Most 420 métert mentünk két alagút között. És a sebességünk 110 km/h. 58 mp alatt jöttünk át. Ismét 510 m-es híd.

1647 méteres (látjuk a végét) – 1 perc alatt.

1390 méteres (domborzati akadályozás) – 54 másodperc. A többiek fogadásokat kötnek a következő alagút hosszúságára.

1504 méteres – 1 perc.

Láttunk egy félalagutat. Amúgy meg rájöttünk, ez egy tipikus olasz táj. Gábor meg is jegyezte az egyik templomra: milyen jó kis spanyol templom.

1553 méteres (jön a fény) – ez nem jó eredmény, nem is írom.

881 méteres (nem sok) – 34 másodperc.

Ismét alagút és hatalmas viaduktok. Akkora hegyeket látunk, mint két ház. Robi lábára Zsolti fel akart írni valamit. Erre én mondtam, hogy írd rá LOVE, de nem sikerült, mert a tréfa alanya felébredt.

Rövid vita után megállapodtunk, hogy betérünk Vicenzába. Vagy kétszer végigkavartunk a városon mire megfelelő parkolóhelyet találtunk. Ez is olyan volt, hogy Zsolti apukája inkább ott maradt a busz mellett, nehogy a rendőrség elszállítsa, amíg mi a városban mászkálunk. Így aztán sofőr nélkül voltunk kénytelenek bevetni magunkat Vicenza forgatagába.

Határozott szándékunk volt kalapozni egy akkorát, hogy legalább a sztrádapénz meglegyen. Néhány CD szaküzlet tüzetes áttanulmányozásától földhöz szögezve kezdtünk félénken az éneklésbe az egyik

sarkon. Hamarosan népes közönség gyűrűjében találtuk magunkat és nagyon el voltak ragadtatva. 6 óra előtt 10 perccel hagytuk abba, vagy fél órát énekeltünk. Gyorsan begyűrtük a szajrét az oldaltáskámba és viszontagságos tévelygések után visszatértünk szegény egyedül maradt sofőrünkhöz. Kb fél óra alatt értünk ii Vicenzából és egy olyan ¾ órás késéssel már hipp-hopp Veronába is értünk. Úgy közbevetőlegesen megjegyezném, hogy 51900 olasz líra számolódott össze az út alatt. Magyarul: ennyit kerestünk.

Szóval sikeresen találkoztunk Mazsolával (Mazzola), csak Zsolti nevezte el Mazsolának, aki kedvesen mosolyogva elgázolta a bójákat, aztán elvezetett minket egy csíkos kolostorhoz. Szerencsére akadt egy néger hapsi, aki tudott angolul, bár kicsit zulu tájszólással beszélt. Kiderült, hogy semmit nem kell fizetni a szállásért, sőt még vacsorát is kaptunk, bár fenn állt a gyanú, hogy ez a buli maradéka, ami megérkezésünkkor zajlott. Lezuhanyoztunk és mentünk kajálni, de addigra már teljesen kiürült az étkező és Mazsolának is nyoma veszett. Csendes falásunk közben néha bejött valaki és jó étvágyat üvöltött, amitől mindig megijedtünk. Aztán az egyik szakácsnőnek megénekeltek a halálunkat „Il bianco dolce cigno”. Aztán Sanyival meg Tibivel elmentünk körbejárni a kolostort. Legnagyobb meglepetésünkre a kápolna nyitva volt. Belopóztunk és megállapítottuk, hogy jobb helyre nem is kerülhattunk volna. Bár tök sötét volt de azt érezni lehetett, hogy böhömnagy hely. Sanyi elénekelt a Hodie-t, aztán mindenféle belső járatokon visszaértünk a zárdába. Miután Laci kivételével összeszedtük a társaságot visszaosontunk és elénekeltek a „Jesu rex admirabilis”-t, aztán a „Hodie”-t együtt, aztán az „Elselein”-t és akkor bejött valaki és felkapcsolta a villanyt, aztán kiment, pedig mi már azt hittük, hogy kizavar minket. Egyesek szerint a vidám apácák (mert a bulin csupa ilyen volt), életük végéig emlegetni fogják ezt az éjszakát, amikor a templomból énekszó hallatszott. Aztán lefeküdtünk és máris elérkeztünk Hősi Eposzunk harmadik dalához.

III. ének

1991. augusztus 29., csütörtök

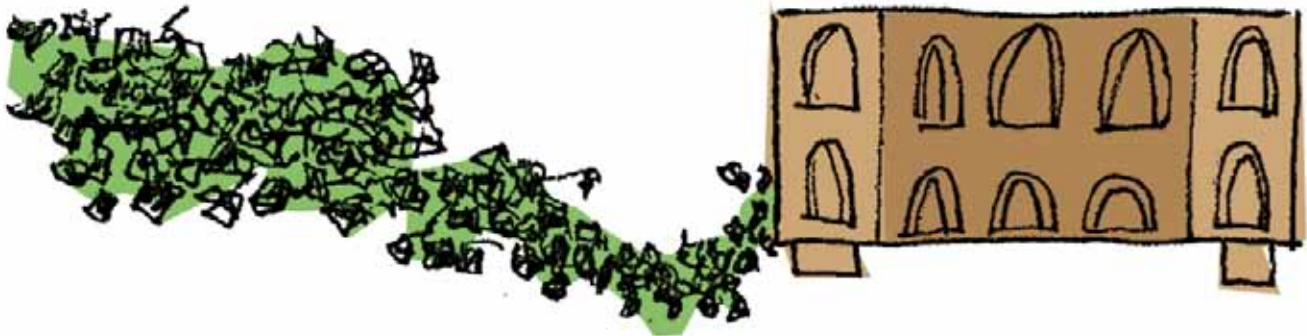
Ma reggel 8-kor keltük és kiderült, hogy érzéseink nem csaltak. Még ma is a tegnapi maradékot ettük, bár először azt hittük, hogy pirítós zsömlé, de csak simán száraz volt. Aztán dalszövegekből vett olasz tudásunkkal megértettük, hogy több kaját nem kapunk, de addig maradunk, amíg csak akarunk. Nem baj, akkor is ingyen van.

Egyébként tegnap este Sanyival sikerült felhívunk a brescai nőt, bár semmi érdemlegeset nem tudtunk vele megbeszélni. Ma reggel még próbáltunk egy órát, aztán nekiestünk Veronának. Kivételesen sikerült ingyen leparkolni az Október XX. utcán, de lehet, hogy Szeptember volt neve. Inkább. Aztán megérzésre elindultunk a centrum felé. Egy újságostól megkérdeztük, hogy merre van az Aréna, és kiderült, hogy jó felé járunk. Aztán bekeveredtünk egy sétálóutcára, ahol rögtön énekelni akartunk, mert annyi people volt, hogy csak na, de aztán inkább a vásárlás mellett kötöttünk ki. Sanyi vett egy farmert, de Robinak „nem volt nyerő” amit ő nézett ki, így ő nem vett. Aztán helycserés támadást intéztünk egy zeneműbolt ellen. Úgyhogy mindenki elégedetten, CD-s utánfutókkal jött ki. (Laci itthon nyitott egy CD szalont a szobájukban. 16 lemezből állt, persze ezek nem mind az övéi voltak.)

Robi szerint a Banchieri kezd elnépiesedni. (Részletes magyarázatért az értelmi szerzőhöz lehet folyamodni reggel 8:00-12:00, aztán ebédszünet, és 15:30-19:00-ig.)

Szóval a délelőttöt sikeresen elblicceltük, mert mire kijöttünk a boltból ebédszünet lett és a sétálóutca csaknem ez okból kifolyólag elnéptelenedett. Ez az idő azonban alkalmas volt arra, hogy körbejárjuk az Arénát. Egy csomó Rigoletto meg Aida meg ilyen díszleteket láttunk. aztán megint megcsodáltuk a CD-ket és aztán véletlenül ráakadtunk Júlia erkélyére. Annyi ember volt összetömörülve, hogy rögtön énekelni akartunk, ami körül megoszlottak a vélemények. Végül is lehet, hogy nem kellett volna, mindenesetre 29000 líra összejött. Ezt a szégyent azonban nem tűrhettük. Kerestünk egy kis placcot a sétálóutcán és újból nekikezdünk. Ezúttal fergeteges siker és 63000 líra jutott. Aztán örömkömben vettünk pizzát meg Sanyi egy korcsolyát, úgyhogy alig maradt pénze. Még sötétedés előtt Zsolti kifejezett óhajára még egyet kalapoztunk, ami 74000 lírát hozott a konyhára. De abba kellett hagynunk, mert eleredt az eső.

Eztúán már viszonylag (= nem) könnyen megtaláltuk a buszt, Robi és az eső kivételével beültünk Fölöslegesen, mert úgyis rossz felé mentünk. Kiderült, hogy a kolostorhegy amin lakunk olyan, mint a szivárvány. Látni látjuk, de felmenni rá egy kicsit körülményes. Gábor javasolta, hogy aludjunk itt és reggel majd megnézzük hol az út. Mi csak röhögtünk rajta és diadalmasan felhajtottunk a milánói sztrádára. Aztán megkérdeztünk egy hapsit, hogy merre van az a domb szemben. Elmagyarázta (olaszázta), hogy erre is jó csal előbb meg kell kerülni a földet. Voltunk olyan ravaszak, hogy visszafelé indultunk, úgyhogy azt is megértük, hogy „itthon” megehattuk a száraz magyar kenyerünket a Laci nagynője lekvárjával. Közben élőben szölt a Hollószínház kazetta.

Azt hiszem, hogy Soma már alszik, mert csukva van a szeme és horkol. Most vettem észre, hogy az én szemem is csukva van. Azannát, de álmos vagyok. (Robi írja ezt...)

IV. ének

1991. augusztus 30., péntek

Miután elhatároztuk, hogy ma reggel 8-kor van az induló $\frac{1}{2}$ 9-kor arra ébredtem, hogy Laci ott áll az ágyunk mellett és megpróbál kommunikációs folyamatokat létesíteni velünk. Aztán gyorsan összekaptuk magunkat és lerohantunk telefonálni. Az egész földszint le volt sötétítve és egy árva lélek sem volt sehol. Úgyhogy önkiszolgáltuk magunkat telefonico gettonéból és Sanyi lefolytatott egy egészen eredményesnek mondható beszélgetést. Egy hatalmas akcióra leszünk kénytelenek vetemedni, mert ez a haver leadott egy térképet az egyik sztrádafizetőnél. Aztán nagy nehezen találtunk valakit, akinek odaadtuk szerény ajándékunkat és leléptünk.

A programba a Familia áruház megtekintése következett, ami alulmúlta várakozásainkat. Úgy nézett ki, mintha most épült volna és valóban.

Most is egy félígsztrádán megyünk, és ezért is fizetni kell.

Hattyúdal / utolsó ének

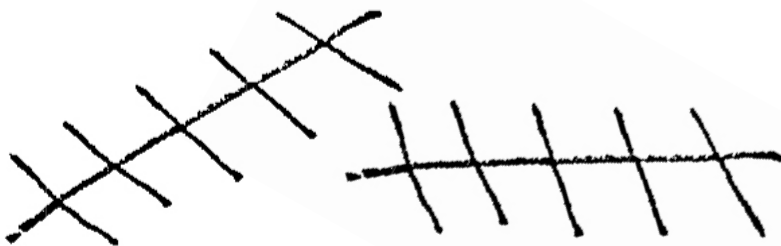
A következő napok eseményeinek sodrában sajnos nem futotta időnkéből, hogy a napló pontos vezetésére ügyeljünk, ezért most a visszafelé út közepén csak amolyan visszatekintés félét tudunk produkálni.

Ott hagytuk abba, hogy megérkeztünk Erbuscoba, amit azelőtt Irbusconak hittünk. Ugyebár a Sanyi telefonbeszélgetéséből következett, hogy ránk egy térkép vár az utópálya kijáratánál. Hosszas magyarázkodás után kiderült, hogy igen, valóban ott volt valaha egy térkép (jobban mondva carta) de valahogyan elkallódott. Egyszerűen eltűnt, mint szürke szamár a ködben. Így aztán elindultunk az orrunk után meg a pályadíjbeszedő eligazítása után és eljutottunk egy Pizzériába, ahol nagyon rossz szemmel néztek ránk és természetesen mit sem tudtak arról a hapsiról, akit kerestünk. (Később kiderült, hogy ott lakik 500 méterre a Pizzériától.) Aztán tettünk még vagy két kört Erbuscóban, ami nem lehet nagyobb Tiszateleknél. Aztán egy újabb sikeres telefon után végre megtörtént a nagy találkozás a sráccal meg a nővérel (vagy inkább a húgával, aki inkább a barátnője volt). A gyerek olyan volt, mint aki a hatvanas évekből pottyant ide. Elvezetett a házhoz. Persze ők gyalog voltak, mi meg kocsival követtük őket. Persze aztán csak megelőztük őket. (Laci felvette a Kodak sapkát és most annak ellenére, hogy sárga, úgy néz ki, mint Piroska.)

Ahogy megérkeztünk rögtön elkezdünk zabálni, mint a disznók, mert eszünkbe jutott, hogy nem is reggeliztünk és már dél is elmúlt. Egyébként a ház egészen nagy, csak tele van körben büdösebbnél büdösebb virágokkal, bár lehet, hogy ez a molyirtó szaga. (A kertenél már csak a szekrények büdösebbek.) Bár a ház akkora volt, hogy máig sem tudom hány szobából állt, három gyereknek a szomszédba kellett költöznie, mert itt csak öt hely volt. A zabálás után vidám csevegésbe Ottavioval (Nyolcaskának hívtuk) és közben Tibi befeküdt a buszba és elaludt. Mire felébredt mi már megmutattuk a gyereknek az összes kottánkat, naplónkat meg ami csak kéznél volt, aztán bementünk vele Coccaglióba, ami vagy 10 percnire volt. Megmutatta a templomból átalakított koncerttermet, ahol egy pillanatra mindenkinek megtelt a nadrágja. Egy olasz énekegyüttes próbált, akikről feltételeztük, hogy versenyzők, bár előadásuk színvonalát tekintve néha a Consort of Musicnak tűntek, de aztán megjelent Anthony Rooley és felesége, Emma Kirkby. De nem ezért szartunk be. Azért mert az a kórus úgy énekelt, hogy hirtelen úgy gondoltuk nincs esélyünk.

Gyorsan hazarohantunk próbálni. Teljes gözzel leutánoztuk őket és olyan jó volt, hogy egészen visszatért az életkedvünk, úgyhogy gyorsan megkerestük a CD lejátszót és belehallgattunk minden általunk vásárolt diszkbe.

Aztán megint ettünk, mint a disznó. És olasz farkasvizet ittunk, ami nálunk létrás.

Aztán Zsolti, Laci meg én átmentünk a szomszédba aludni. Sanyi (a király) is jött, hogy szétnézzen. Kapásból akart adni neki a nő egy szobát, de inkább mi adtunk neki ajándékot, aztán bezuttyoltunk az ágyba, mert zuhanyozásra nem nyílt lehetőség. Nem volt víz és csak egy vödörnyit adtak, hogy ha ürítünk lemossuk vele. Meg kaptunk hárman egy poharat, hogy igyunk, de ne a vödörből, mert az nem kifizetődő, hanem egy másik kannából. Már majdnem lefeküdtünk, mikor visszarohant Nyolcaska és hozott magával ágyneműt, mert eszébe jutott, hogy anélkül azért mégiscsak túlzás. Meg hozott törölközőt is, bár víz az nem volt.

Aztán lefeküdtünk, Zsolti meg pókgyilkolásra specializálta magát. Míg az éjszaka tart, csendben elmesélem a nap demokratikus választásainak eredményeit. Evés közben történt az egész és pillanatokon belül három puccskísérlet esett meg, amiből kettő sikeresnek könyvelhető el.

Az első egy anarchikus helyzet megoldásaként Zsolti önkényuralma volt, amely diktatúra alatt Robi a nóta- és kaptafa szerepét töltötte be. Gábor a pestis volt, én (Soma) meg a légy a falon, méghozzá királyi, És Laci már akkor is a varázsló süvegében tetszelgett (meg a Magic-os pólójában), ez a rendszer azonban hamarosan romba dőlt politikailag hiányos építkezése miatt, és Robi, a nóta- és kaptafamarxista leninista puccskísérletével egy népi diktatúrát hozott létre, ami azonban megint csak elfogadhatatlannak bizonyult és ekkor érkezett Sanyi, akit a diktatórikus demokráciát védő néppel szemben sikerült királlyá koronázni. Ez után már gyorsan peregték az események. Az ex király, aki már az Ige előtt létezett és eddig mindenki felett állt, egyszerűen megbolondult és így udvari ostoba (vagy együgyű) lett. A pestis minden további nélkül királylány, a légy pedig királyfivá változott, de egy balszerencsés véletlen folytán a varázsló (aki még a régmúlt rendszerben is varázsló vagy sámán volt) békává változtatta, így békakirályfivá lett, aminek az érvényességét csak a királylány csókja váltja meg. A királylány azonban inkább pór népbe vegyülne szívesen. A pór nép a kommunista diktatórikus demokráciát bevezetni próbáló nóta- és kaptafából alakult. Természetesen kocsit is választott a király, de uralmának és rendszerének tartósságát mégis talán egy vadonatúj szerepkör betöltése biztosította. Ez pedig a kancellár – akit Rotyi személyesített meg. Az előző rendszerben titkos források szerint tárca nélküli alvó oroszán volt, vagy valami ilyesmi.

1991. augusztus 31., szombat

Közben elcsipogta magát az ébresztő 4:45. Felvirradt a verseny napja. Reggel a házinéni csinált nekünk teát. Persze a házinéni alatt a központi ház úrnőjét értem, aki még ma elhagyja Erbuscót és Rómába szökik a tegnapi fojtogató elől. Aztán beénekeltünk, amire valószínűleg az egész ház felriadt, de nem törődünk vele.

Aztán berobogtunk Coccaglioba. Kb 8:00 óra lehetett, de egy árva lélek nem volt sehol. Aztán megjelent Signor Dongi (a főszervező) és kinyitott egy másik helyiséget, mint amit tegnap láttunk. Nagyon gyenge hely volt, és még direkt ki volt szivacsosva a fal belülről. Kerülgetett a kísértés, hogy egy óvatlan pillanatban kicsomagoljuk a termet. Kipróbáltuk.

Direkt zsűrinek szánt terem volt. Aztán vagy két órán át vakaróztunk, nem tudtuk mi tévők legyünk, ezért királyunkhoz fordultunk tanácsért, aki szokásához híven nagyon diplomatikusan válaszolt. „Ha rám hallgattok azt csináltok, amit akartok.” Mire felhőrdült a pórnép: Éljen a király!

Aztán megérkeztek a kecskemétiak. Egy nagy busszal jöttek, de a versenyen csak 8-an énekeltek.

A verseny nagyjából úgy kezdődött, mint a pápalátogatás próbája. Egy lila pólós szemüveges ragasztós eligazítást mondott a színpad előtt, amit nem értettünk, aztán beszéltünk egy nővel angolul, amiből szintén semmit nem értettünk, de néhány farmernadrágos meg már felült a színpadra székekkel, így mi meg leültünk a nézők közé. Eláriáztak 4 Marenziót, amiből a Dolorosi nem tetszett, a többit meg nem ismertük. Aztán ezek lemásztak, mi meg úgy döntöttünk, hogy mi jövünk és felmáasztunk. Elraktuk a székeket, mire a közönség felröhögött. Aztán elkezdtek.

A „So trinken” hallatára mindenki felkapta a fejét. Anthony Rooleynak is megcsillant a szeme. Majd a „Farewell”, hát olyan szép tiszta volt meg minden, de nem tudom mennyire jött ki a tegnap begyakorolt előadásmód. Az „Il est bel et bon” fergeteges sikert aratott, „Emma Rögbi” szinte nevetett. (Ezt a kecskemétiak is ismerték, de nem ismertek rá az előadás módjára. Ők vagy kétszer olyan lassan énekeltek.) A „Dolorosi” gyenge volt, legalábbis ahhoz képest, ahogy tegnap megcsináltuk. A „Spejerit” úgy elrontottuk, mint a franc, de nem esett szét, csak lejjebb volt. A „Lasso” is szokásosan sikerült, nem tudtunk dobni rajta. A „Migildi” teljes siker volt. Aztán jött az Ars Nova, egész jók voltak.

Ki kellett emnünk a teremből amíg a zsűri tanácskozott, aztán jött az értékelés. Először az olasz zsűritag beszélt, aztán Rooley, aztán „Rögbi”. (Ő a felesége). Egyébként nem így volt, mert előbb kiderült, hogy az Ars Nova III. mi II. és az olaszok II. és különdíjasok és nincs első. És ezután is Emma beszélt előbb és csak utána Anthony. Aztán Lacit lefotóztam mindenféle pózban Anthony Rooleyval és aláírtattuk a naplót minden zsűritaggal.

Rooley teljesen odáig volt, hogy bennünk van a jó és egy kicsit meghatottan azt mondta, hogy olyan rövid az élet és ne ragadjunk le a Kings Singers felszínes csillogásánál, mert olyan tehetségesek vagyunk, hogy ezt mélyebb értékű művek előadására kell fordítani.

Aztán elmentünk abba a Pizzériába, ahol már egyszer kérdezősködtünk és vettünk mindenkinek egy pizzát. Ez egy kicsit időigényes tevékenység volt, amíg vártunk a kajára, de egy vidám telefonos játékkal ügyesen elűtöttük... nem a tevékenységet. Még egy igazi telefonnal is akartunk játszani, de a néni a Pizzériában nem engedte meg. Aztán hatalmas fényképsorozatot készítettünk a még hatalmasabb pizzákról, csak az volt a baj, hogy Laci gépe már a 42. kockát lőtte el és még mindig nem tekert vissza. És ekkor jött az utazás poénja: Laci gépében egész úton nem volt film. Jaj de jó. De Laci egyáltalán nem esett kétségbe, azt mondta: „na, nem baj! Anthony Rooleyval majd legközelebb csinálunk fényképet.”

Aztán a család, a szomszédok és az egész pereputty meginvitált bennünket az asztalukhoz, így az ő barátságos társaságukban költöttük el a pizza ebédet. Aztán a család és a szomszédság meg az egész pereputty határozott óhajára énekeltünk és bájosan mosolyogtunk. Az volt a véleményük, hogy „bravi”.

Aztán észrevettük, hogy a nő pipázik, a gyerek meg motorozik miközben kitörli a tányérját. Aztán szobára mentünk, ki-ki a párjával, miközben Robi zenés délutánt vert a zongorán. Négyre akartunk menni próbálni, mert este volt még egy gálakoncert, de négykor még csak a vasaláshoz sikerült hozzákezdeni. Zsolti, mint valami háziasszony ügyesen és fürgén belevasalta az izzadságot az ingekbe, ezért kellemesen karamellszínűvé váltak. (Robi most előreült a Gubacsiék helyére, és magára öltötte az e poszthoz járó Kodak sapkát és most úgy néz ki, mint Pampalini.

Most én írok, Zsolt. Az előre megbeszélt 4 órai kezdetű próbából természetesen nem lett semmi. Szegény Signor Dongi másfél órát várt ránk, pedig ez a feladata. Próbáltunk. Elég biztató volt. Még a „Valle” is. Időközben hatszor akartunk telefonálni az egyik közeli bárból, ahol már biztosan nagyon untak bennünket.

Elérkezett a koncert időpontja. A műsort, a miénket, a szokásos módon össze-vissza kavarták, írták. Egyedül az nem tetszett, hogy az Ars Nova többet énekelt, mint az olaszok meg mi összesen. Mindegy. Az előadásunkról inkább csak annyit írok: nem volt rossz. Jürgen Jürgens egyfolytában próbálta visszatartani a mosolyát, de az „Elselein” után kitörtek belőle elszorított érzései. Még hozzá is tette: Bravo! A közönség nagyon hűvös volt. Leéneklésünk után belopakodtunk a nézőtérre, hogy tovább nézzük a műsort, Jó 4-es iskolai szokás szerint: tomboltunk. Az olaszok olyan ferde szemmel néztek ránk, mintha véres kések lennénk. Mindezek után a félelemtől – mert nem fizettünk nevezési díjat, nem kérték – és a fáradtságtól hajtva hazarohantunk. Megérkezés után észrevettünk néhány UFO fényoszórót az égen. Biztosan el akartak rabolni minket. De Nyolcaska lehűtötte fantáziánkat: „Ez csak a közeli szabadtéri diszkó.” fel is ajánlotta, hogy elvisz. Preszli. Haha. Fáradtan dőlünk le a más ágyába. Mert Soma meg Laci meg én a másik házban laktunk. Ekkor Sanyi bejelentette a hírt: kaja lesz. Nyolcaska csinál nekünk makarónit. Egyébként tipikus olasz zaba volt. A nagy étkezöben ettünk. A hangulat óriási volt. Az udvartartás a formáját hozta. Én egy jót ettem, nem is gondolva a következményekre. Vacsora után – ami mellelég éjfél felé volt – bejegyeztük királyi udvarunkat a vendégkönyvbe. Nyolcaskának nagyon tetszett. Mi hárman hazamentünk és egy szobára mentünk mindannyian. Sikerült hamar elaludni.

1991. szeptember 1., vasárnap

½ 7-kor keltett Laci. Már akkor éreztem valamit a gyomrom környékén. Sajnos WC-re nem mehettem, mert félő volt: nincs víz. Szabályosan rosszul voltam. Hányinger és telítettség érzése + éhség. Ezekből kínozva elindultam a bázisra. Bár előtte még tettem néhány kísérletet a teljes „tisztításra”, de teljesen sikertelen volt. Míg a többiek pakoltak én kínlódtam az illemhelyen.

Arra ébredtem – mivel elaludtam a budin – hogy lázasan keresnek. Nem tudom mitől, de elmúlt a rosszullétem. Elindultunk. Egy pár ember kivételével végigaludtuk az utat Velencéig. Egy sikeres parkolás után elindultunk a vízibusz állomáshoz. A jegyvételt követően beúszunk Velence főterére, a Szent Márk térre. Itt megtekintettünk minden nevezetességet. Aztán elindultunk a hangulatos kis utcákon és hidakon.

Városnézésünk kettős célt takart. Az első: megnézni azt a templomot, amit már Sanyi meg Rohi látott és megkeresni az „Indiana Jones és az utolsó kereszteslovag” című film egyik misztikus

templomi színhelyét. Tervünk sajnos célnemért lett. Ugyanis az első templom az orrunk előtt zárt be, az Indiana Jonesét pedig nem leltük. De ekkor merült fel a gondolat, mi lenne, ha gyalog mennénk el a buszig. Néhány szokás ellenkezés ellenére nekiindultunk az útnak. Jól sült el. Igaz, szegény sofőr úr, Nagyváti Pista bácsi mindig lemaradt, mert annyira bevetően tanulmányozta a gondolavezetés taktikáját és fortélyait, hogy nem bírt követni minket. Ezek szerint jövőre gondolával utazunk!

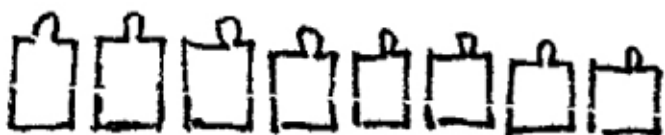

Kitikkadva megtaláltuk a Mikit. Sajnos a vártnál többet kellett fizetni, 15000-t. Aztán a szokásos tévelygések, de végül is elindultunk a határ felé.

Az utolsó megállóhelyünk Kopaszlátomás volt. „Tarvisio”. Itt azért álltunk volna meg, hogy vegyünk magyar pénzért valamit, de sajnos vasárnap volt és minden zárva üzlet volt. Leparkoltunk és sétáltunk az elnéptelenedett utcákon. Találtunk egy kis jégkrémes bárt és meghívtuk magunkat 1-1 farkaskajára. Megállásunknak értelmet adva vettünk 12 Ft-ért tömör gumilabdát egy automatából. Robi felbuzdulva 4-et is. Még azt elfelejtettem, hogy Tarvisio előtt megálltunk enni egy Parkolóban. Az érdekessége egy teljesen automata, gombbal működtethető, több fázisú, programozott végében könnyebbülhettünk meg. Igaz, nem mindenki mert bemenni az építménybe. 2029.

Ausztria felé tartottunk. Közben – időelütés címszó alatt – megszámoztuk az alagutakat: íme az eredmény: 26.125 méter a bennük megtett út. Olyan, mintha Tokajig mennénk alagútban.

Időközben beesteledett. Unalmunkban meghallgattuk a felvett versenyanyagot és megbeszéltük. Magatartásunk ismét a csúcson volt. Főleg Robi volt formában. Itt említeném meg, Olaszországban mindenhol volt bidé. De a sztráda melletti WC dobbantós volt. Robi a bidét inkább fogkrémtartásra használta, mint ivásra. (Poénkodásunk hirtelen vitába torkollott, ugyanis azt beszéltük meg, hogyan fénymásoltassunk. Ekkor aztán mindenki a saját ötletét akarta érvényesíteni. Szerencsére demokratikusan feloszlattuk a vitát.) Ezek után komolyabb dolgokról esett szó. Terveztük a próbák hatékonyságának növelését. Most bonyolult és hosszadalmas lenne itt leírni az elhangzottakat. Csak ennyit: Sanyi a gazdasági felelős, Soma a próba hosszúságáért és a magatartásért, Robi a hangképzési gyakorlatokért, Zsolti meg az imidzsért felelős. 22:18-kor már Szentgotthárd közelében telefonáltunk haza. A tervezett hazaérkezés 4-5 óra között. Elmentünk a már ismert szállásunkra. Leterítettük a gusztustalanabbnál gusztustalanabb szivacsokat. Gyors mosdás után csucu. Most nem volt annyi magatartásbeli probléma. De sikerült csinálni egy krematórium hangulatú képet.

Legutolsó ének

1991. szeptember 2., hétfő

Sanyinak a piros kis bűgőja keltett minket. Már éppen Zsoltival el akartuk indítani a keltést, amikor kiderült: egy órával hamarabb keltünk a kelleténél. Sajnos már nem sikerült visszaaludni, így elmondhatom 6:30-kor keltünk.

Tegnap megoszlottak a vélemények az időponttal kapcsolatban. Egyesek szerint várjuk meg amíg a kisiskolások felkelnek. Nem rossz, de nem így történt. Átfagyva bebújtunk a buszba és elindultunk az ABC-be. Itt tért az első csalódás 5 nap alatt, után. Nem volt gyümölcsjoghurt sem. Ekkor már biztos volt, hogy Magyarországon vagyunk. Eddig azért nem tűnt fel, mert egy ÖMV kútnál telefonáltunk tegnap, meg akkor még sötét volt. (Na jó, nem leszek pesszimista.) Amúgy a hangulatban érződik az iskola közelsége.

Megérkeztünk Szentendrére. Robit otthagytuk. Találkoztunk régi ismerősünkkel, Bercivel. Barátságosan végigcsókolt mindenkit, de úgy látszik nem hat a csókja a békakirályfira, mert az még mindig béka alakban csücsül az ülésen. Robiéknak jó nagy félkész lakásuk van. És megkínált még krumplilevesszel is. Ebéd közben hallgattuk – most már tényleg – élőben a Hollószínházat.

Érzelmes búcsú után, már Robi nélkül, elindultunk Nyíregyháza felé. (Nem rosszindulatúan jegyzem meg, de több a hely.)

Ha igaz, ma lesz rögbi. (Nem Emma Rögbi.)

ÉGE

